

Sygn. akt: I C 872/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 15 września 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2016r

sprawy z powództwa J. A.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 23 324,03 zł. (dwadzieścia trzy tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2015r do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 384 zł. (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 167,70 zł. (sto sześćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 872/15

UZASADNIENIE

Powód J. A. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 23.324,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 307,50 zł tytułem sporządzenia kosztorysu naprawy.

Powód wskazał, że w dniu 23.11.2014r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego został uszkodzony jego pojazd. Z uwagi na fakt, iż z pozwanym wiązała go umowa ubezpieczenia auto – casco co do przedmiotowego pojazdu, zgłosił szkodę pozwanemu, który przyznał i wypłacił mu kwotę 20.465,64 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 1174,16 zł tytułem zwrotu opłaty parkingowej. Zdaniem powoda wypłacona suma jest zaniżona i nie odzwierciedla faktycznie poniesionej szkody. Przyjęte przez pozwanego stawki za roboczogodzinę na poziomie 60 zł nie występują bowiem na rynku trójmiejskim. Ponadto ceny części zamiennych również zostały zaniżone, a pojazd przez zdarzeniem wyposażony był w oryginalne części. Nie uwzględniono również kosztu zakupu płynu chłodzącego układ klimatyzacji. W związku z tym powód zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 43.789,67 zł. Pomimo tego pozwany nie zmienił swojej decyzji, choć zgodnie z OWU zobowiązany był uwzględnić ceny części oryginalnych oraz stawki usług stosowane w dniu ustalania odszkodowania. Powód dodał także, iż pozwany uzależnia podwyższenie odszkodowania od konieczności przedłożenia rachunków i faktur za zapłatę, jednak zdaniem powoda nie musi on naprawiać uszkodzonego pojazdu, by otrzymać odszkodowanie, gdyż przedmiotowe postanowienie jest klauzulą niedozwoloną.

(pozew k. 2 – 5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując powództwo co do wysokości. Wskazał, że strony łączyła umowa ubezpieczenia AC w wariantcie serwisowym, jednak powód nie wykonał obowiązków tam wskazanych tj. nie uzgodnił kosztów naprawy i nie przedstawił rachunków za naprawę pojazdu ani dowodów zakupu oryginalnych części producenta pojazdu. W konsekwencji powód zdecydował się na rozliczenie szkody wg § 17 ust. 7 OWU. Przedłożenie rachunków jest bowiem warunkiem koniecznym do zastosowania warianttu serwisowego. Wobec ich braku pozwany był uprawniony do rozliczenia szkody na podstawie własnej wyceny m.in. przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług i cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych w wariantcie optymalnym. Pozwany zarzucił także, iż powód nie udowodnił, aby stawki 150/160 zł/h były średnimi stawkami. Ponadto w jego ocenie załączona kalkulacja nie uwzględnia treści umowy AC, a skoro została sporządzona 5 miesięcy po zdarzeniu to może być obciążona wolą powoda. Dodał także, że kalkulacja nie ma znaczenia w sprawie, gdyż rozliczenie następuje na podstawie rachunków.

(odpowiedź na pozew k. 94 - 95).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2014r. doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki N. (...) o nr rej. (...).

W okresie od 11 grudnia 2013r. do 10 grudnia 2014r. strony wiązała umowa ubezpieczenia auto – casco przedmiotowego pojazdu w wariantcie serwisowym.

(okoliczności bezsporne).

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 20.465,64 zł. Powód, nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego, zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 43.789,67 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji jaki poniósł powód wyniósł 307,50 zł.

(okoliczność bezsporna: kosztorys k. 14 – 21, decyzja k. 27, kalkulacja k. 28 – 31, faktura k. 85)

Celowe i niezbędne koszty naprawy pojazdu powoda marki N. (...) wynoszą 45.870,75 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego B. S. k. 153 – 166, pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego B. S. k. 208, ustna opinia uzupełniająca biegłego B. S. - płyta k. 213 – 00:04:26 – 00:28:40).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto Sąd uwzględnił przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego B. S. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 23 listopada 2014r. na podstawie umowy ubezpieczenia AC. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższe okoliczności. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w opiniach uzupełniających szczegółowo odniósł się do zarzutów strony pozwanej i wyjaśnił w ocenie Sądu wszelkie wątpliwości. Z tych też względów zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń sporządzonej opinii.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 23.324,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w jego pojeździe. Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady za skutki powyższego zdarzenia, a która oparta jest na łączącej strony umowie ubezpieczenia auto-casco oraz art. 805 k.c., art. 824 k.c. i art. 824¹k.c. Podniósł jednak, iż wypłacił już powodowi należne odszkodowanie w wysokości 20.465,64 zł w oparciu o wariant optymalny z uwagi na nie przedłożenie rachunków za naprawę.

W sprawie bezsporne było, iż strony łączyła umowa dobrowolnego ubezpieczenia auto – casco w wariantcie Serwis, a zatem do wyliczenia należnego powodowi odszkodowania znajdują zastosowanie przepisy tej umowy. Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Umów (dalej OWU), w razie szkody częściowej wycena kosztów naprawy pojazdu dokonywana jest z uwzględnieniem cen i usług części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalania odszkodowania. (§ 17 ust. 2). Jeżeli w umowie ubezpieczenia przyjęto wariant Serwis odszkodowanie ustalane jest na podstawie uprzednio uzgodnionych przez (...) z ubezpieczonym kosztów z uwzględnieniem sposobu naprawy określonym przez warsztat wykonujący naprawę w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem cen części zamiennych oryginalnych serwisowych (§17 ust. 3 pkt. 1) oraz stawek za roboczogodzinę ustalonych przez (...) w oparciu o ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu. W myśl jednak § 17 ust. 7 w razie nieprzedstawienia rachunków lub faktur Vat dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normalistów pozwany wypłaca odszkodowanie na podstawie wyceny (...) z zastosowaniem stawek za roboczogodzinę ustalonych przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego oraz części zamiennych ustalanych w wariantcie optymalnym.

Z powyższych regulacji wynika zatem, że w przypadku braku wykonania naprawy bądź nieprzedstawienia rachunków za naprawę, powód nie ma w zasadzie możliwości, aby odszkodowanie zostało wyliczone w oparciu o wariant wybrany przez niego przy zawieraniu umowy ubezpieczenia. W takim wypadku ustalane jest ono bowiem w drugim wariantcie tj. optymalnym, który jest niewątpliwie mniej korzystny dla klienta. Przewiduje bowiem przy zastosowaniu części oryginalnych dokonanie ich obniżenia o amortyzację w oparciu o sztywną ustaloną w tabeli stawki, obejmujące wszystkie części bez żadnego ich różnicowania, bądź też zastosowanie części nieoryginalnych porównywalnej jakości i to niezależnie od tego jaka jest jakość tych zamienników i jakie części były wcześniej zamontowane w pojeździe, a także bez uwzględnienia wieku i wypadkowości pojazdu.

W ocenie Sądu takie zapisy § 17 OWU stanowią w istocie niedozwolone klauzule umowne. Sąd zważył przy tym, iż abuzywność dotyczy nie tylko faktu, iż w przypadku braku naprawy następuje przejście na mniej korzystny wariant ustalania odszkodowania, ale również samo wymuszanie na kliencie, aby dokonał naprawy pojazdu jest postanowieniem niedozwolonym. Zwrócić bowiem należy uwagę nie tylko na dokonany już wpis niedozwolonej klauzuli umownej do rejestru klauzul niedozwolonych pod numerem (...), ale także na korelujący z tym wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2007r. (VI ACa 110/07) gdzie wskazano, iż niedozwolone są te postanowienia umowne, które uzależniają wysokość odszkodowania od tego czy poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu czy też zaniechał tego. Obowiązek naprawienia szkody powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu nie ma więc wpływu na wysokość doznanego uszczerbku majątkowego.

W realiach niniejszej sprawy nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości, iż OWU stanowiące załącznik do umowy ubezpieczenia nie były negocjowane z powodem jako konsumentem i nie miał on żadnego wpływu na ich treść. Ponadto treść zapisów § 17 OWU narusza równowagę interesów stron, rażąco naruszając interesy powoda. Podkreślić bowiem należy, iż aby zastosować wariant (...) wybrany przez powoda przy zawarciu umowy ubezpieczenia powód musi dokonać naprawy, która musi zostać określona, zaopiniowana i zatwierdzona przez pozwanego oraz wykonana w konkretnym zakładzie naprawczym albo naprawa ta może zostać wykonana w wybranym przez powoda zakładzie, ale klient musi przedstawić rachunki i faktury za naprawę, które podlegają następnie weryfikacji pozwanego. Natomiast jeżeli nie dokona naprawy lub nawet pomimo naprawy

nie przedstawi rachunków, to zastosowanie znajdzie już wariant optymalny przewidujący potrącenie wartości cen oryginalnych o tzw. amortyzację wynikającą z narzuconej ogólnie tabeli bądź też uwzględnienie jedynie wartości zamienników porównywalnej jakości, czyli części nieoryginalnych i to niezależnie od stanu i wieku uszkodzonego pojazdu. W konsekwencji zdaniem Sądu powyższe narusza prawa powoda jako konsumenta, albowiem wariant serwisowy w zasadzie wymusza na konsumentach, aby dokonali naprawy pojazdu. Podkreślić zaś należy, iż fakt dokonania naprawy nie ma wpływu na wysokość szkody i doznany uszczerbek. Ponadto również dalsze regulacje dotyczące przejścia z wariantu serwisowego na wariant optymalny rażąco naruszają prawa konsumenta, albowiem brak naprawy powoduje w istocie ograniczenie odpowiedzialności pozwanego, gdyż prowadzi do ustalania wysokości odszkodowania na niższym poziomie, co stanowi odstępianie od zasady pełnej kompensaty szkody.

Uznając zatem, iż postanowienia § 17 OWU obowiązujące u pozwanego stanowią niedozwolone klauzule umowne, a tym samym zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c. nie wiążą one konsumenta sąd ustalał wysokość należnego powodowi odszkodowania w oparciu o reguły określone w kodeksie cywilnym. Z tych też względów Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego B. S. dokonał ustalenia niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda w wysokości 45.870,75 zł. W ocenie Sądu wysokość ta została ustalona w sposób prawidłowy. Podkreślić bowiem należy, iż uwzględnia ona średnie stawki usług występujące na rynku lokalnym, a także ceny części oryginalnych, co biorąc pod uwagę wiek uszkodzonego pojazdu poniżej 3 lat oraz fakt, iż uszkodzeniu uległy części oryginalne było w pełni uzasadnione. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż należne powodowi odszkodowanie wynosi 45.870,75 zł. W związku jednak z tym, iż powód otrzymał już od pozwanego kwotę 20.465,64 zł, to zasadne jest przyznanie powodowi kwoty 25.405,11 zł. Powód domagał się jednak w niniejszej sprawie kwoty jedynie 23.324,03 zł. Nadto Sąd w myśl art. 321 k.p.c. był związany żądaniem pozwu. Z tych też względów Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 805 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 k.c. oraz art. 321 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.324,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty - zgodnie z żądaniem pozwu. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż opóźnienie w zapłacie brakującej części odszkodowania nastąpiło od dnia wydania ostatecznej decyzji odmownej przez pozwanego.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i uznając, iż pozwany przegrał niniejsze postępowanie w całości, zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 4.384 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 1167 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 2.417 zł zgodnie z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) oraz koszty opinii biegłego – 800 zł. Sąd tym samym nie uwzględnił wniosku powoda o zwrot kosztów sporządzonej przed niniejszym postępowaniem sądowym prywatnej kalkulacji naprawy. W ocenie Sądu opinia ta nie jest niezbędna do prawidłowego dochodzenia żądania. Ponadto powód był obsługiwany przez profesjonalną kancelarię zajmującą się sprawami z odszkodowań powypadkowych, dlatego też zdaniem Sądu nie było problematyczne określenie wartości szkody i że jest ona inna niż wskazana przez ubezpieczyciela. Ponadto powód od początku procesu wnosił o dowód z opinii biegłego, a zatem koszt jej sporządzenia przed procesem nie sposób uznać za celowy.

W punkcie 3 wyroku Sąd na podstawie art. 5 pkt. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 167,70 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego.